

Arrest

nr. 185 369 van 12 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij geen enkele poging gedaan heeft om deze bescherming in te roepen voor de door hem beweerde problemen. Het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

Zo verzoeker onder verwijzing van een wikipedia-artikel en een persartikel, er op wijst dat corruptie nog steeds een groot probleem is in Albanië, merkt de Raad op dat te dezen niet betwist wordt dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politieke en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Dit blijkt ook uit de in het administratief dossier vervatte informatie waarin aangegeven wordt dat Albanië de afgelopen jaren verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Waar verzoeker onder verwijzing van persartikels er op wijst dat IS zeer actief is in Albanië, merkt de Raad op dat ook vele andere landen, waaronder België, kampt met problemen ten gevolge van moslimradicalisering. Dit element kan aldus niet worden weerhouden om internationale bescherming te verkrijgen. Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat de Albanese autoriteiten effectieve maatregelen nemen ter bestrijding van terrorisme en radicalisering. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is foutief is en de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Gelet op voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden

(RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor zijn beweerde problemen.

6. *Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 maart 2017, verwijst verzoekende partij vooreerst naar het verzoekschrift. Zij licht toe dat er in haar hoofd geen sprake kan zijn dat zij in Albanië veilig is. Volgens verzoekende partij is Albanië bovendien geen veilig land, en kan zij niet naar de politie stappen voor bescherming aangezien de Albanese autoriteiten geen bescherming kunnen bieden tegen gedwongen rekrutering door IS. Verzoekende partij benadrukt dat zij niet kan terugkeren naar Albanië.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 14 maart 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond te formuleren.

Verzoekende partij gaat niet in het minst *in concreto* in op de grond in de beschikking waar met betrekking tot de bescherming in Albanië als volgt wordt vastgesteld:

"De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij geen enkele poging gedaan heeft om deze bescherming in te roepen voor de door hem beweerde problemen. Het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen

optreden. Zo verzoeker onder verwijzing van een wikipedia-artikel en een persartikel, er op wijst dat corruptie nog steeds een groot probleem is in Albanië, merkt de Raad op dat te dezen niet betwist wordt dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Dit blijkt ook uit de in het administratief dossier vervatte informatie waarin aangegeven wordt dat Albanië de afgelopen jaren verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Waar verzoeker onder verwijzing van persartikels er op wijst dat IS zeer actief is in Albanië, merkt de Raad op dat ook vele andere landen, waaronder België, kampt met problemen ten gevolge van moslimradicalisering. Dit element kan aldus niet worden weerhouden om internationale bescherming te verkrijgen. Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat de Albanese autoriteiten effectieve maatregelen nemen ter bestrijding van terrorisme en radicalisering. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is foutief is en de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Gelet op voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor zijn beweerde problemen.” Het louter op algemene wijze tegenspreken van deze gevolgtrekkingen vormt geen dienstig of nuttig verweer, en is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde grond.

Verzoekende partij haar algemene bewering dat de Albanese autoriteiten geen bescherming kunnen bieden tegen gedwongen rekrutering door IS, berust aldus niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij maakt niet in het minst *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbeert. Ze toont niet *in concreto* aan dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot haar verklaarde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Waar verzoekende partij daarnaast aanvoert dat Albanië geen veilig land is, dient er nog op gewezen dat de Raad niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op voormelde lijst met veilige landen in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en het formuleren van algemene beweringen, als zou zij o.a. niet kunnen terugkeren naar Albanië, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 maart 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS